

## **2.søndag i påsketiden**

**19.april 2020**

**En preken som ikke blir holdt**

**Uranienborg kirke**

**Sjur Isaksen, sokneprest**

*Jesus åpenbarte seg enda en gang for disiplene ved Tiberiassjøen. Det gikk slik til: 2 Simon Peter, Tomas, som ble kalt Tvillingen, Natanael fra Kana i Galilea, Sebedeus-sønnene og to andre av disiplene hans var sammen der. 3 Simon Peter sier til de andre: «Jeg drar ut og fisker.» «Vi blir også med,» sa de. De gikk av sted og steg i båten. Men den natten fikk de ingenting.*

*4 Da morgenen kom, sto Jesus på stranden, men disiplene visste ikke at det var han. 5 «Har dere ikke noe å spise, barna mine?» sa Jesus til dem. «Nei,» svarte de. 6 «Kast garnet ut på høyre side av båten, så skal dere få fisk,» sa Jesus. De kastet garnet ut, og nå klarte de ikke å dra det opp, så mye fisk hadde de fått. 7 Disippelen som Jesus hadde kjær, sa da til Peter: «Det er Herren.» Da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han kappen om seg – den hadde han tatt av – og kastet seg i sjøen. 8 De andre disiplene kom etter i båten og dro garnet med fisken etter seg. De var ikke langt fra land, bare omkring to hundre alen.*

*9 Da de var kommet i land, så de et bål der, og det lå fisk og brød på glørne. 10 «Kom hit med noen av de fiskene dere nettopp fikk,» sa Jesus til dem. 11 Simon Peter gikk da om bord i båten og trakk garnet i land. Det var fullt av stor fisk, ett hundre og femtite i alt. Men enda det var så mange, revnet ikke garnet. 12 Jesus sa til dem: «Kom og få mat!» Ingen av disiplene våget å spørre ham: «Hvem er du?» De visste at det var Herren. 13 Så gikk Jesus fram, tok brødet og ga dem, det samme gjorde han med fisken.*

*14 Dette var tredje gang Jesus åpenbarte seg for disiplene etter at han var stått opp fra de døde. (Joh 21,1-14)*

### **Lengselen etter en vanlig hverdag**

Mange sier at de gleder seg til at alt skal blir som før. Samme hvor trøtte vi kan bli av livets jevnhet, framstår normaliteten som ganske tiltrekkelige når farer truer og det er unntakstilstand. Akkurat nå vet vi ikke riktig hva vi skal gjøre eller når vi kan gjøre det. Vi vet for eksempel ikke når vi kan begynne å møtes igjen i kirkerommet til gudstjeneste. Vi er i et slags tilfluktsrom og venter på at det skal bli trygt å komme opp. Vi er i limbo.

Evangelisten Johannes tar oss med til en annen slags unntakstilstand, med motsatt fortegn: Den første tiden etter den tomme grav. Det var en unntakstilstand. Lufta var full av smitte og det som smittet var rykter om at Jesus viste seg på uforklarlige måter. Han var annerledes, men lik seg selv. Han var ikke til å kjenne igjen før han plutselig ble gjenkjent. Han kom inn gjennom stengte dører, men hadde likevel en kropp med sår som kunne berøres. Og disiplene visste ikke riktig hva de skulle gjøre eller når de kunne gjøre det. De er i limbo.

Det er da Peter uttrykker sin lengsel etter det hverdagslige og normale: Jeg gjør som jeg pleier. Jeg drar ut og fisker.

Denne fortellingen fra slutten av Johannesevangeliet er gjenkjennelig for alle som lever langs kysten av Norge. En garnfisker er godt kjent med det som heter svart hav. Fisken finnes, men den står et annet sted. Peter ville gjøre noe han kunne. Men så kunne han det ikke likevel. Tross oppstandelsesrykter og korte møter med Jesus, hviler det et tungt mørke over denne natten med resultatløst fiske. Svart hav. Tunge tanker. Den natta kan det hende at bildet av Jesus på korset sto klarere for Peters øyne, enn møtet med den oppstandne noen dager senere. Var Mesteren fortsatt først og fremst korsfestet? Tok vi ham egentlig ned?

### **Å ta ned Jesus fra korset**

*Jeg har tatt Jesus ned fra korset. En junikveld i 1999 tok to mann fra teknisk etat i kommunen og jeg som var sokneprest, ned Jesus fra korset i Værøy kirke. Vi rev likegodt ned hele alberttavla som det store krusifikset var festet på. Trefiguren var i naturlig størrelse og vel så det, funnet på loftet i gammelkirka og av svært liten estetisk og kunstnerisk verdi. Kanskje den styggeste alberttavla i Norge. Den ble midlertidig godkjent av biskopen i 1939 da kirka var ny og alle pengene var brukt opp og ingenting var igjen til utsmykning. Ved hvert prostebesøk og ved alle visitaser ble menigheten bedt om å skifte den ut. Det skulle ta 60 år og jeg var med og ta den ned. Den skulle bli erstattet. Bare vent.*

Svart hav var ikke uvanlig. Sjeldnere var det at en mann ventet på stranda og ba de prøve en gang til, på andre siden. Om han ikke skjønnte sikkert hvem mannen var, tror jeg likevel Peter hadde en anelse. Det var noe i hans anvisning som var like uimotståelig som den første gangen han hørte stemmen hans si: Følg meg! Resultatet av det siste garnkastet var så overbevisende at evangelisten Johannes fant det bryet verdt å ta med det eksakte antall fisk de dro på land. Dette har skjedd! Dette er tallfestet! Og gradvis ble Peters forvirring til noe som liknet på tro: Det er Herren.

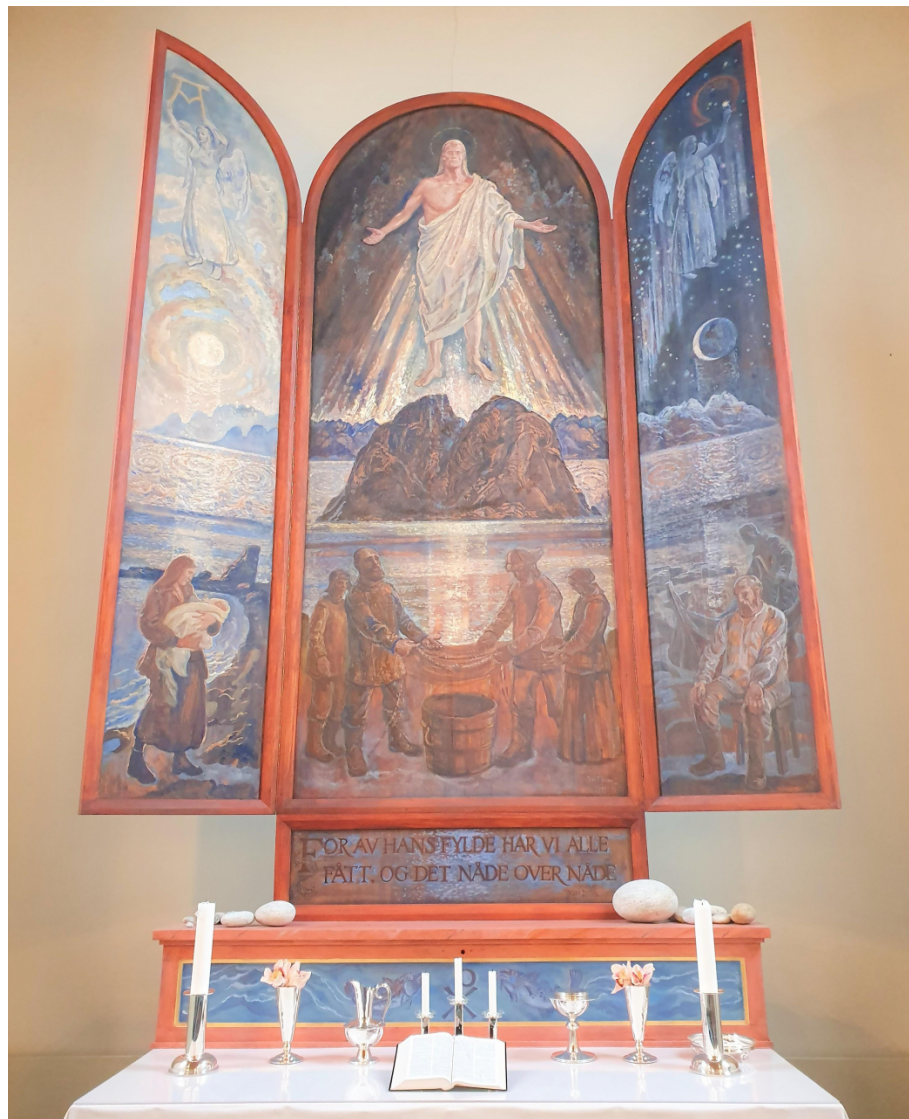
Kunne kanskje Gud gjort sin seier tydeligere kjent? Kunne kanskje Gud overbevist alle en gang for alle? Jeg vet ikke. Det jeg vet er at Gud ikke er en kommunikasjonsstrateg. Gud demonstrerer ikke seg selv. Derfor tvinges aldri oppstandelsestroen på deg. Men oppstandelsens Gud er samtidig like uimotståelig som soloppgangen i dag morges, like kraftfull som spirekraften i et såkorn. Oppstandelsens Gud kommer til syne i grålysninger, i skjørheter, der hverdag og arbeid trenger seg på, der sykdom og uro gjør oss hvileløse. Oppstandelsens Gud er en Gud for alle de millioner av små anledninger der livet er truet, der du trenger håp og mot og trøst i din kamp for tilværelsen, mot dødskreftene. Oppstandelsens Gud møter opp der det er svart hav og tunge tanker.

### **Oppstandelse der du bor**

Det gikk en liten uke før den nye alberttavla var på plass i Værøy kirke sommeren 1999. Den er malt av Karl Erik Harr og bærer tittelen «Oppstandelse over Moskenesstraumen». Scenen

med bålet og garnene er malt med øyas egne strender og fjellformasjoner som kulisse. Og over det hele står Jesus med utstakte hender og lyser sin velsignelse over menneskers hverdag, der de arbeider og bor. Det gjør han fortsatt, enten det er i en sjark ytterst mot Lofothavet eller i en leilighet på Uranienborg. Den oppstandne er i våre omgivelser. Den oppstandne er i vår hverdag. Den oppstandne har ingen berøringsangst. Den oppstandne er der du er, når du er der.

Amen



Altartavla i Værøy kirke